

Mening have været berettigede til at faae deres Pension beregnet, ikke efter hvad de i Virkeligeden havde haft i Løn i de forløbne tre Aar, men efter, hvad de havde haft i den sidste Maaaned; det er Konsekvensen af det ærede Medlems Fortolkning af Loven.

Rjar: Det er kun nogle faa Ord, jeg vil tillade mig at fremkomme med for at komme til en ret Forstaelse af det foreliggende Spørgsmaal. Den Forklaring, som den ærede Minister gav som Svar paa min Udtalelse, har jeg Intet at indvende imod. Jeg skal faare gjerne indrømme, at det ikke er den rigtige Fremgangsmaade, der er fulgt i dette Tilfælde, og hvis jeg turde forudsætte, at Andrageren nu fik Pension — jeg havde nær sagt: i alt Fald denne Gang — skulde jeg i Fremtiden, hvis jeg atter skulde blive kaldet til Raads i denne Art Sager, vide ikke at gjøre mig skyldig i at give en saadan feilagtig Adresse. For denne Gang maa jo imidlertid denne Feiltagelse faa meget lettere kunne tilgives mig personligt, som det viser sig, at Udvalget ogsaa har overset dette Punkt. Jeg retter ingen Bebrejdelse mod den ærede Finantsminister, og jeg er villig til paa vedkommende Andrageres Vegne at tage Andragendet tilbage og derefter indsende det igen paa den af Finantsministeren antydede Maaede.

Formanden (Krabbe): Jeg vil blot bemærke, at for Thingets Vedkommende vil det ikke gjøre nogen Forskjel, om Andragendet i dette Dødblik bliver taget tilbage; thi der foreligger jo nu en Indstilling derom, og for at en Afstemning skulde undgaaes, maatte Indstillingen tages tilbage.

Ville: Det Spørgsmaal, som den høitærede Finantsminister rettede til mig, tror jeg, er overmaade let at besvare. Jeg antager, at, dersom et saadant Tilfælde var indtruffet, vilde de Paagjældende have været berettigede til at afstediges i Genhold til den Løn, som de oppebar paa Afstedigelsesdagen, multipliceret med 293, forudsat, at de havde været 3 Aar i den „Lønningssklasse“, i hvilken de befandt sig, da de bleve afstedigede. Men kan der være nogen Tvivl, saa kan denne Tvivl i alt Fald ikke gaa videre, end at deres Pension maatte beregnes efter det, som de have opbebaaret i de sidste 293 Arbejdsdage. Ud over dette anser jeg det for umuligt at komme. Loven af 20de November 1876 er jo ikke af dem, hvor man tidligere i Forhandlinger her kunde vente at finde Bidrag til en Løsning af saadanne Spørgsmaal, men jeg forbauses ved at høre, at Finantsministeriet ikke har haft nogen Tvivl om dette Punkt; thi det forekommer mig, at endog en noget flygtig Betragtning af § 2 og § 3 i deres indbyrdes Sammenhold maatte føre til at se, at man ved

Ordet „Lønningssklasser“ i § 3, har troet at kunne sammensætte „Lønningssklasser“ af en høist forskjellig Bestaaffenhed, der alle enkeltvis ere omhandlede i § 2, saa at jeg maa tilstaa, at det har overrasket mig, at det meget skarpe Pensionskontor ikke har kunnet faae Dinene op for, at der her virkelig kunde reise sig nogen Tvivl. Jeg erkjender imidlertid, at hvis den høitærede Minister slet ingen Tvivl nærer, saa har han ingen Ret til at handle efter vor Indstilling; saa maa han henvise Sagen til Domstolene, men jeg kan da kun beklage, at Forholdet ikke har fundet en saa alsidig Undersøgelse i Ministeriet, at der er opstaaet Tvivl allerede her; thi vi 15 Medlemmer, som have siddet og set paa dette, have Alle haft en Bølelse af, at der kunde være Tvivl, og der er dog Ingen af os, som i mindste Maaede ere interesserede enten paa Statskassens eller paa de Paagjældendes Vegne, saa at vi altsaa tør tro, at vi i alt Fald for saa vidt have set det med uhildet Blit.

Berg: I Anledning af Andragendet under Nr. 24, hvorom der vel ikke er gjort nogen Indstilling, men hvorved der er henvist til den Indstilling, der blev behandlet i Forgaars, skal jeg tillade mig den Bemærkning, at jeg nærer det Haab, at det Svår, som den ærede Finantsminister gav paa Henvisningen i Forgaars, kan komme til at gaa ud paa, at det forventede Lovforslag om Forandring i Skibsafgiften saa vidt muligt maa naae til at gaa ud fra det samme Synspunkt og omfatte det Samme, som Folkethinget vedtog angaaende denne Sag i Samlingen 1871—72, idet jeg ikke kan Andet end finde det høist beklageligt, at den forelåde og meget ubillige Bestatning, som nu hviler paa vedkommende meget trykkede Næringsvei, endnu skal bestaa. Det er en Bestatning, som maa siges at være lidet tidsvarende og lidet retfærdig, naar samtlige Hensyn til Kommunitationsforholdenes Udvikling og den økonomiske Interesse af denne Næringsvei tages med i Betragtning. Jeg tillader mig i Anledning af det af mig indbragte Andragende under Nr. 24 at fremsøre disse Bemærkninger, idet jeg tror, at de Vedkommende, idet de maasse nærmest ere gaaede ud fra deres egne Smaa- baade, ingenlunde ere naaede til den Grænse, hvor Retfærdigheden var slet fyldest, hvis man blev staaende derved.

Formanden (Krabbe): Andragendet er forøvrigt ikke Gjenstand for Indstilling og som Følge deraf heller ikke Gjenstand for Forhandling.

Finantsministeren (Estrup): Da det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) udtrykkelig har rettet en Opfordring til mig om at give den Henviisning til Finantsmini-